

Latvijas Republikas tiesībsargs

Baznīcas iela 25, Rīga, LV-1010, tālr.: 67686768, e-pasts: tiesibsargs@tiesibsargs.lv, www.tiesibsargs.lv

Rīgā

2021. gada 21. jūlijā Nr. 1-6/9
Uz 10.06.2021. 1-04/241-pav

Satversmes tiesas tiesnesei
Daigai Rezevskai
tiesa@satv.tiesa.gov.lv

Par viedokli lietā Nr.2021-10-03

2021.gada 14.jūnijā Tiesībsarga birojā saņemts Jūsu lēmums, ar kuru Latvijas Republikas tiesībsargs atzīts par pieaicināto personu lietā Nr.2021-10-03 “Par Ministru kabineta 2020.gada 9.jūnija noteikumu Nr.360 “Epidemioloģiskās drošības pasākumi Covid-19 infekcijas izplatības ierobežošanai” 35.³ punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 98.panta otrajam teikumam”. Lēmumā tiesībsargs uzaicināts rakstveidā izteikt viedokli par Ministru kabineta 2020.gada 9.jūnija noteikumu Nr.360 “Epidemioloģiskās drošības pasākumi Covid-19 infekcijas izplatības ierobežošanai” (turpmāk - Noteikumi Nr.360) 35.³punkta (turpmāk – apstrīdētā norma) atbilstību Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 98.panta otrajam teikumam.

Lieta Satversmes tiesā ierosināta pēc privātpersonas pieteikuma un tajā tiek vērtēts, vai tiesību norma, kas uzliek par pienākumu personai pirms iecelšanas Latvijā veikt Covid-19 testu, kura rezultātam jābūt negatīvam, atbilst Latvijas Republikas Satversmes 98. panta otrajam teikumam.

Šobrīd apstrīdētā norma no noteikumiem ir svītrotā, pamatojoties uz Ministru kabineta 2021.gada 16.jūnija noteikumiem Nr. 369 “Grozījumi Ministru kabineta 2020.gada 9.jūnija noteikumos Nr. 360 “Epidemioloģiskās drošības pasākumi Covid-19 infekcijas izplatības ierobežošanai””. Bet pieteikuma iesniegšanas brīdī apstrīdētā norma noteica, ka persona var ceļot uz Latvijas Republiku, ievērojot šādas prasības:

1) ja persona 72 stundas pirms iekāpšanas pārvadātāja transportlīdzeklī vai ieceļot ar transportlīdzekli, kas neveic komercpārvadājumu, pirms iecelšanas Latvijā ir veikusi Covid-19 testu (infekcijas molekulāri bioloģisko testu ar polimerāzes ķēdes reakciju (PĶR)) un šī testa rezultāts ir negatīvs. Testa rezultātus uzrāda pārvadātājam pirms iekāpšanas transportlīdzeklī vai pēc pieprasījuma Valsts robežsardzei, Valsts policijai vai Valsts ieņēmumu dienesta

nodokļu un muitas policijai angļu, franču, vācu vai krievu valodā. Ja testa rezultātus pārvadātājam uzrāda pirms iekāpšanas transportlīdzeklī, tie var būt arī tās valsts valodā, no kuras ceļo uz Latvijas Republiku. Ja testa rezultātus Valsts robežsardzei, Valsts policijai vai Valsts ieņēmumu dienesta nodokļu un muitas policijai uzrāda, iebraucot Latvijas Republikā no Igaunijas Republikas un Lietuvas Republikas, testa rezultātus var uzrādīt arī lietuviešu vai igauņu valodā;

2) ja uzrāda citu medicīnisku dokumentu, kas apliecina, ka persona nav infektioza;

3) persona, ieceļojot ar transportlīdzekli, kas neveic komercpārvadājumu, apliecina šo noteikumu 35.^{31.} vai 35.^{32.} apakšpunktā minētā dokumenta esību, aizpildot apliecinājuma anketu informācijas sistēmas tīmekļvietnē (covidpass.lv) elektroniski un, ja nepieciešams, uzrāda šo noteikumu 35.^{31.} vai 35.^{32.} apakšpunktā minēto dokumentu Valsts robežsardzei vai Valsts policijai;

4) ja persona izmanto pārvadātāja transportlīdzekli, tā uzrāda pārvadātājam šo noteikumu 35.^{31.} vai 35.^{32.} apakšpunktā minēto dokumentu. Starptautiskais pārvadātājs vizuāli pārlicinās, ka persona iesniegusi šo noteikumu 35.^{31.} vai 35.^{32.} apakšpunktā minēto dokumentu. Ja minēto dokumentu nevar uzrādīt, pārvadātājs atsaka personai iekāpšanu transportlīdzeklī.

Vienlaikus arī šobrīd spēkā esošais normatīvais regulējums paredz līdzīgas prasības. Saskaņā ar Noteikumu Nr.360 38.^{39.} punktu Latvijas Republikā var ieceļot šādas personas:

1) personas, kuras ir vakcinētas pret Covid-19, sākot ar piecpadsmito dienu pēc pilna vakcinācijas kursa pabeigšanas ar Eiropas Zāļu aģentūras vai līdzvērtīgu regulatoru reģistrētām vai Pasaules Veselības organizācijas atzītām vakcīnām atbilstoši vakcīnas lietošanas instrukcijai;

2) personas, kuras ir pārslimojušas Covid-19 un kopš parauga ņemšanas datuma pirmā pozitīvā testa vienas saslimšanas epizodes ietvaros, ar kuru laboratoriski tika apstiprināta Covid-19 infekcija, nosakot SARS-CoV-2 vīrusa RNS, ir pagājušas vienpadsmit, bet ne vairāk kā 180 dienas;

3) personas, kuras pēdējo 72 stundu laikā pirms iekāpšanas pārvadātāja transportlīdzeklī vai, ja tās ieceļo ar transportlīdzekli, kas neveic komercpārvadājumu, pirms ieceļošanas Latvijas Republikā ir veikušas Covid-19 testu, nosakot SARS-CoV-2 vīrusa RNS, vai ne vēlāk kā pēdējo 48 stundu laikā ir veikušas SARS-CoV-2 antigēna testu, un tas ir negatīvs. Ja persona ieceļo no īpaši augsta riska valsts, tai obligāti jāveic šajā punktā minētais tests, pat ja tā ir vakcinēta pret Covid-19 vai pārslimojusi Covid-19 infekciju.

Tāpat arī šo noteikumu 38.^{42.} punktā paredzēts, ka Starptautiskais pārvadātājs elektroniski pārbauda uzrādītā sertifikāta derīgumu vai vizuāli pārlicinās par šo noteikumu 38.^{40.} un 38.^{41.} punktā minēto dokumentu esību, kā arī vizuāli pārlicinās par personas uzrādīto apstiprinājumu vai ar mobilo ierīci pārbauda apstiprinājumā norādīto QR kodu un pārlicinās, ka persona iesniegusi šo noteikumu 38.^{52.} punktā minēto apliecinājuma anketu. Ja minētos dokumentus vai apstiprinājumu persona nevar uzrādīt, pārvadātājs tai atsaka iekāpšanu transportlīdzeklī.

Papildus jāņem vērā, ka gan pieteikuma sastādīšanas brīdī, gan šobrīd Noteikumi Nr.360 paredz, ka Latvijas Republikas valstspiederīgajiem un Eiropas

Savienības pastāvīgajiem iedzīvotājiem ar uzturēšanās atļauju Latvijā, kuriem Covid-19 tests ir pozitīvs, ja persona ieceļo ar transportlīdzekli, kas neveic komercpārvadājumu, netiek ierobežota iebraukšana Latvijas Republikas teritorijā.

Satversmes 98.panta otrai teikums noteic, ka ikviens, kam ir Latvijas pase, ārpus Latvijas atrodas valsts aizsardzībā, un viņam ir tiesības brīvi atgriezties Latvijā.

Satversmes 98.pantā ietvertās tiesības noteiktas arī Latvijai saistošos starptautiskos cilvēktiesību dokumentos. Piemēram, arī Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) protokols Nr.4, kurš nodrošina zināmas tiesības un brīvības, kuras nav iekļautas konvencijā un tās Pirmajā protokolā (turpmāk – Protokols Nr.4) paredz šādas tiesības. Proti Protokola Nr.4 3.panta otrajā daļā noteikts, ka nevienam cilvēkam nedrīkst liegt tiesības ierasties tās valsts teritorijā, kuras pilsonis viņš ir. Tāpat arī ANO Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 12.panta ceturtajā daļā noteikts, ka nevienam nedrīkst patvaļīgi atņemt tiesības iebraukt savā valstī.

Vispirms jāņem vērā, ka apstrīdētā norma neatņem tiesības Latvijas valstspiederīgajiem ieceļot Latvijā, tomēr tā uzliek papildu prasības, lai šāda ieceļošana faktiski būtu iespējama. Proti, pieteikuma iesniegšanas brīdī pastāvēja prasība, ka personai ir jāveic Covid-19 tests un, ja tā vēlējās ieceļot Latvijā, izmantojot pārvadātāja pakalpojumus, testam bija jābūt negatīvam. Tādējādi prasību veikt Covid-19 testu var vērtēt tiesību uz atgriešanos savā valstī tvērumā.¹ Tā kā valsts ir uzlikusi pienākumu komercpārvadātājiem kontrolēt testu esību un nepieciešamības gadījumā atteikt iekāpšanu transportlīdzeklī, uzskatāms, ka personai tādējādi faktiski var tikt ierobežotas Satversmes 98.panta otrajā teikumā garantētās tiesības. Līdz ar to ir pārbaudāms, vai šis ierobežojums ir attaisnojams. Lai to izvērtētu, jākonstatē, vai attiecīgais pamattiesību ierobežojums ir noteikts ar likumu, vai tas ir attaisnojams ar leģitīmu mērķi un vai tas ir nepieciešams demokrātiskā sabiedrībā.

Vai pamattiesību ierobežojums noteikts ar likumu

Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrā nostiprinājusies atziņa, ka apstrīdētajam līdzeklim ne tikai ir jābūt nostiprinātam nacionālajā likumdošanā, bet šim likumam ir jābūt kvalitatīvam, pieejamam personām, uz kurām tas attiecas, un paredzamam attiecībā uz izrietošajām sekām. Tiesa arī vairākkārtīgi akcentējusi, ka normu nevar uzskatīt par likumu, ja tā nav formulēta ar pietiekamu precizitāti, nodrošinot personai iespēju regulēt savu rīcību. Personai jābūt spējīgai (ja nepieciešams, tad ar atbilstošu atbalstu) atbilstoši apstākļiem paredzēt no likuma izrietošās konsekvences.

---

¹ Salīdzinājumam skatīt, piemēram, Conseil d'État 2021.gada 12.marta nolēmumu lietā Nr. 449743, pieejams: <https://www.conseil-etat.fr/fr/arianeweb/CE/decision/2021-03-12/449743>

Konkrētajā gadījumā tiesību ierobežojums noteikts Noteikumos Nr.360. Tiesībsargs piekūrī Ministru kabineta atbildes rakstā sniegtajam pamatojumam, ka Noteikumi Nr.360 ir izdoti, ievērojot likumā paredzēto pilnvarojumu Ministru kabinetam noteikt epidemioloģiskās drošības pasākumus atsevišķu infekcijas slimību izplatības ierobežošanai, kā to paredz Epidemioloģiskās drošības likuma 3.panta otrā daļa. Arī Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 4.panta 4., 5., 6. un 7.punkts paredz, ka Covid-19 infekcijas izplatīšanās vai izplatīšanās draudu gadījumā Ministru kabinets epidemioloģiskās drošības nolūkos var noteikt prasības, tai skaitā ierobežojumus, pasažieru pārvadājumu pakalpojumu un pašpārvadājumu pakalpojumu sniegšanai un izmantošanai; prasības, tai skaitā ierobežojumus, pasažieriem, transportlīdzekļiem, transportlīdzekļu vadītājiem un apkalpes locekļiem; pārvadājumu pakalpojumu organizētāju, sniedzēju un pasažieru tiesības un pienākumus; īpašus epidemioloģiskās drošības pasākumus, kurus personām nepieciešams veikt. Tiesībsargs arī nekonstatē, ka apstrīdētās normas pieņemšanas laikā būtu pieļauti tādi procesuālie pārkāpumi, kas liktu uzskatīt, ka norma nav pieņemta atbilstošā kārtībā.

Apstrīdētā norma ir formulēta skaidri un saprotami. No šīs normas ir secināmas prasības iecelšanai ar negatīvu Covid-19 testu. Tādējādi atzīstams, ka minētais tiesību ierobežojums ir noteikts ar likumu.

Leģitīmais mērķis

Satversmes 116.pants paredz, ka Satversmes 98.pantā noteiktās tiesības var ierobežot likumā paredzētajos gadījumos, lai aizsargātu citu cilvēku tiesības, demokrātisko valsts iekārtu, sabiedrības drošību, labklājību un tikumību.

Institūcija, kas izdevusi apstrīdēto normu, - Ministru kabinets - atbildes rakstā norāda, ka ierobežojuma leģitīmais mērķis ir citu personu tiesību aizsardzība – sabiedrības epidemioloģiskās drošības aizsardzība.

Likumdevējam ar pamattiesību ierobežojumiem jānodrošina visu personu pamattiesību efektīva un netraucēta īstenošana. Pamattiesību savstarpējas konfliktēšanas gadījumā likumdevējam tās saprātīgi jālīdzsvaro un, ja nepieciešams, jānosaka pamattiesību ierobežojumi. Šādos gadījumos par leģitīmu mērķi uzskatāma citu personu tiesību aizsardzība, kura dēļ var tikt noteikti atsevišķu personu pamattiesību ierobežojumi.² Savukārt leģitīmais mērķis „sabiedrības drošība” var tikt izmantots publisko interešu aizsardzības nolūkā, proti, lai aizsargātu cilvēka dzīvību, brīvību, veselību, godu un īpašumu.³

Apstrīdētās normas anotācijā⁴ norādīts, ka noteikumu projekta mērķis ir minimizēt epidemioloģiskās drošības riskus, veicot starptautiskos pasažieru pārvadājumus, kā arī Covid-19 infekcijas ieviešanu Latvijas Republikā. Tāpat anotācijā norādīts, ka, atceļot pārvadājumu aizliegumu, vienlaikus tiek noteiktas

² J. Pleps, Latvijas Republikas Satversmes 116.panta komentārs. Grām: Latvijas Republikas Satversmes komentāri. VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības. Autoru kolektīvs prof. R. Baloža zinātniskā vadībā. Rīga. Latvijas Vēstnesis, 2011. 775.lpp.

³ Turpat, 776.lpp.

⁴ Anotācija pieejama <http://tap.mk.gov.lv/lv/mk/tap/?pid=40496771>

prasības, lai ierobežotu infekcijas izplatību Latvijas Republikā. Šāda prasība ir, tostarp, nepieciešamība veikt Covid-19 testu pirms ieceļošanas Latvijā.

Analizējot apstrīdēto tiesību normu sistēmiski un teleoloģiski, secināms, ka ierobežojuma leģitīmais mērķis ir sabiedrības drošības un citu personu tiesību aizsardzība. Proti, ierobežojums ir noteikts, lai novērstu Covid-19 infekcijas augstāku izplatību Latvijā. Apstākļi, ka pārvadātāja transportlīdzeklī Latvijā varētu ieceļot personas, kam ir konstatēta saslimšana ar Covid-19 (un attiecīgi pastāv iespēja inficēt citus sabiedrības locekļus) var ietekmēt ne tikai citu personu tiesības, bet arī kopējās sabiedrības intereses veselības jomā.

Pieteicēja norāda, ka faktiski ar ieceļotājiem “ievesto” saslimšanas gadījumu skaits ir mazs, līdz ar to šāds ierobežojums faktiski nav nepieciešams. Jānorāda, ka visticamāk pastāv korelācija starp salīdzinoši stingrajām prasībām ieceļotājiem un attiecīgi nelielo “ievesto” gadījumu skaitu. Papildus pieteicēja arī norāda, ka 72 stundu laikā, kas var paiet no testa veikšanas līdz lidojumam, persona tāpat var inficēties. Nenoliedzami, ka šāda iespēja pastāv un tests var neatspoguļot aktuālo veselības stāvokli, tomēr tas neapšaubāmi palielina iespēju, ka persona neinficēs citus. Proti, ja personas tests ir pozitīvs, tad tiek novērsta situācija, kurā tā dodas uz transportlīdzekli, kurā visbiežāk arī būs citi pasažieri, un ceļo uz Latviju.

Tādējādi, lai gan šis nevar būt vienīgais līdzeklis infekcijas izplatības mazināšanai, tas tomēr to veicina. Līdz ar to ierobežojumam ir leģitīmie mērķi, un atzīstams, ka ierobežojums kalpo šo mērķu sasniegšanai.

Nepieciešamība demokrātiskā sabiedrībā

Apstrīdētās normas nepieciešamība demokrātiskā sabiedrībā jāizvērtē, analizējot, vai ierobežojums ir samērīgs ar leģitīmo mērķi un vai tas atbilst neatliekamai sabiedriskai vajadzībai. Tāpat neviens ierobežojums nedrīkst iet tik tālu, ka tiktu aizskarta attiecīgās pamattiesības būtība.⁵

Tā kā tika atzīts, ka ierobežojums kalpo leģitīmo mērķu sasniegšanai, papildus jāizvērtē, vai nepastāv citi līdzekļi, kas būtu tikpat iedarbīgi, bet privātpersonas tiesības ierobežotu mazāk, kā arī tas, vai kopējais labums, ko ar ierobežojumu iegūst sabiedrība, ir lielāks par atsevišķas personas interesēm nodarīto kaitējumu.

Pieteicēja ir norādījusi, ka ir vairāki veidi, kā leģitīmo mērķi varētu sasniegt vienlīdz efektīvi, bet kas personas tiesības ierobežotu mazāk. Pieteikumā norādīts, ka lai gan viņa dzīvo Vācijā, tomēr regulāri atgriežas Latvijā. Savukārt prasība veikt Covid-19 testu, šo atgriešanos apgrūtina, jo pienākums veikt testu ievērojami sadārdzina ceļa izmaksas, turklāt testu veikšana nav tik vienkārša, jo jāmēro salīdzinoši garš ceļš uz testēšanas vietu, kas paņem laiku un prasa īpašu plānošanu. Pieteicēja kā alternatīvu norāda, ka, piemēram, būtu iespējams testus veikt lidostā pēc atgriešanās Latvijā, tāpat pieteikumā norādīts uz pašizolācijas lomu infekcijas izplatības ierobežošanā. Jāpiekrīt, ka infekcijas tālākai izplatībai testi pēc ieceļošanas būtu kā papildus drošības garantants, un, attīstoties valdībai pieejamajai

⁵ Levits E. Piezīmes par Satversmes 8.nodaļu – Cilvēka pamattiesības. Cilvēktiesību Žurnāls, 1999, Nr.9/12, 39.lpp.

informācijai, šāda prasība arī tika noteikta attiecībā uz konkrētām valstīm, kā arī šobrīd, attiecībā uz noteiktu personu loku. Tāpat arī pašizolācijas ievērošanai ir būtiska nozīme. Tomēr, jāņem vērā, ka drošības pasākumi viens otru papildina un, piemēram, apstākļi, ka persona veic testu pēc ieceļošanas Latvijā, var nebūt vienlīdz efektīvs, kā savlaicīga nodrošināšanās, testu veicot iepriekš. Tādējādi tiesībsargs nesaskata citus pasākumus, kas būtu tik efektīvi, lai testa veikšanai pirms ieceļošanas būtu mazāka vai nekāda nozīme.

Attiecīgi ir vērtējams, vai labums, ko iegūst sabiedrība, ir lielāks par indivīda interesēm nodarīto kaitējumu.

Konkrētajā gadījumā pieteicēja neiebilst, piemēram, par to, ka pozitīva testa gadījumā viņai būtu atteikta ieceļošana Latvijā, bet gan norāda, ka prasība veikt Covid-19 testu apgrūtina ceļošanas procesu. Nenoliedzami, ka šāda prasība rada zināmus apgrūtinājumus, piemēram, par testu var nākties maksāt, tam ir jāieplāno laiks u.tml. Tomēr jāņem vērā, ka tas ir īpašs solis, lai novērstu visā pasaulē aktuālas infekcijas izplatību, šī nav pastāvīga prasība, bet gan reakcija uz veselības drošības situāciju Latvijā un ārvalstīs. Personām Latvijā ir noteikti dažādi ierobežojumi attiecībā uz pulcēšanos, pakalpojumu saņemšanu, personas arī tiek aicinātas bez vajadzības neceļot. Prasība veikt testu, pārliecinoties, ka tas vismaz tobrīd ir negatīvs, paaugstina iespēju, ka samazināsies infekcijas izplatība, jo attiecīgā persona tajā brīdī neceļos un nepakļaus infekcijas riskam, citu pasažierus, personas, ko tā satiks ceļā un ieceļojot Latvijā. Tādējādi nerodas šaubas, ka ieguvums no šī drošības pasākuma, ko tas sniedz kopumā ar citiem drošības pasākumiem, ir kopumā nozīmīgs sabiedrības veselības aizsardzībai.

Lai gan nav precīzi paredzams, cik ilgi dažādi ierobežojumi var pastāvēt (tostarp, prasība veikt testus), tomēr šobrīd tie uzskatāmi par pagaidu pasākumiem un tas jāņem vērā, vērtējot to samērīgumu. Arī Eiropas Padomes skaidrojumā par Protokolu Nr.4 norādīts, ka, piemēram, tādi ierobežota laika pasākumi kā karantīna, nebūtu jāuzskata par liegumu ieceļot.⁶ Šāds ierobežojums arī neliedz tiesību atgriezties savā valstī realizāciju pēc būtības. Kā jau norādīts, iepriekš, ja persona ieceļo ar privāto transporta līdzekli, tā ir tiesīga atgriezties Latvijā arī, ja Covid-19 tests tai ir pozitīvs.

Pieteikumā norādīts uz apstākli, ka testa veikšana var būt apgrūtināta finansiālu vai citu apsvērumu dēļ (piemēram, testēšanas vietas atrašanās dēļ). Nav šaubu, ka testa veikšana rada iepriekš nebijušu finansiālu slogu, tomēr nevar viennozīmīgi teikt, ka šis slogs ir tāds, lai vidusmēra gadījumos atgriešanos padarītu faktiski neiespējami. Tā kā prasība pēc Covid-19 testu veikšanas, ieceļojot valstī, pastāv ne tikai Latvijā, vispārīgi jāsecina, ka lielā daļā valstu šādas iespējas ir. To pierāda arī apstākļi, ka faktiski tiek veikti starptautiski lidojumi un personas, ievērojot katras valsts prasības, turpināja un turpina pārvietoties gan Eiropas Savienības ietvaros, gan arī ārpus Eiropas Savienības robežām. Protams, dažādās valstīs atšķiras gan iespējas veikt testus, gan šo testu cenas, tomēr šis ir apstākļi, ar ko personām, pieņemot lēmumu par ceļošanu, ir jārēķinās.

⁶ Explanatory Report to Protocol No. 4 to the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, securing certain rights and freedoms other than those already included in the Convention and in the first Protocol thereto, 10.lpp, pieejams: <https://rm.coe.int/16800c92c0>

Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksē, vērtējot dažādus tiesību ierobežojumus, nereti ir atzīts, ka automātisks aizliegums, kurā netiek pieļauts nekāds individuāls izvērtējums un kas ierobežo svarīgas Konvencijā noteiktas tiesības, ja ir iespējamās citas alternatīvas, nav uzskatāms par attaisnojamu.⁷ Tomēr likumdevējs, izstrādājot normatīvos aktus, nevar paredzēt pilnīgi visas dzīves situācijas un individuālos apstākļus. Tādējādi, ja patiešām ir valstis, kur Covid-19 testa veikšana objektīvi nav iespējama, personai saglabājas iespējas lūgt uz viņu izdarīt izņēmumus. Savukārt vispārīgi vērtējot, apstrīdētajā normā ietvertais ierobežojums nav uzskatāms par nesamērīgu.

Attiecīgi secināms, ka ieguvums, ko ar minēto ierobežojumu iegūst sabiedrība, ir lielāks, nekā indivīdu interesēm nodarītais kaitējums, un apstrīdētā norma atbilst Satversmes 98.panta otrajam teikumam.

Ar cieņu
tiesībsargs

Juris Jansons

Šis dokuments ir parakstīts ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu

---

⁷ Sk., piemēram, Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2005.gada 6.oktobra spriedumu lietā Hirst v The United Kingdom (No.2), pieteikums Nr.74025/01, §82, pieejams: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-70442>, Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2008.gada 11.decembra spriedums lietā TV Vest AS & Rogaland Pensjonistparti v Norway, pieteikums Nr.21132/05, §75.-76., pieejams: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-90235>.